20/05/2019

“Υπάρχει η Εκκλησία του Χριστού, όπου γης, που δέχεται όλους όπως είναι”

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η περίπτωση του παραλύτου της Βηθεσδά, που η Εκκλησία μάς παρουσιάζει την τέταρτη Κυριακή του Πάσχα, νομίζω ότι κρύβει μια παρεξήγηση.

Ο Χριστός πηγαίνει στα Ιεροσόλυμα, πλησιάζοντας η Μεσοπεντηκοστή, και κατευθύνεται προς τη δεξαμενή που γύρω της ανέμεναν τη θεραπεία τους «πλήθος πολύ των ασθενούντων», τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι. Γιατί κατά διαστήματα

άγγελος Κυρίου κατέβαινε στη δεξαμενή και «εταράσσετο το ύδωρ», ώστε ο πρώτος που έμπαινε στο νερό να θεραπεύεται από οποιαδήποτε ασθένεια. Εκεί, λοιπόν, συναντά ο Κύριος τον παράλυτο που ανέμενε 38 χρόνια τη θεραπεία του. Μάταια όμως, καθώς «δεν είχε άνθρωπο» να τον βοηθήσει, ώστε πρώτος να μπει στην κολυμβήθρα, κατά την ομολογία του προς τον Χριστό που τον ρωτά αν θέλει να γίνει καλά.

Αυθόρμητα θα μπορούσαμε να συμπεράνουμε ότι ο κόσμος γύρω του ήταν σκληρός, απάνθρωπος, άσπλαχνος μπροστά στον ανθρώπινο πόνο. Όμως, μήπως τελικά ο ίδιος ήταν η αιτία που «δεν είχε άνθρωπο»; Πώς είναι δυνατό για 38 χρόνια να μην είχε δημιουργήσει μια σχέση που θα τον οδηγούσε στη θεραπεία του; Άραγε η δική του σκληρότητα, ο δικός του εγωκεντρισμός και η δική του παραξενιά ήταν τα αίτια της απομόνωσης του και γι’ αυτό η συνεχιζόμενη αναπηρία του;

Σήμερα δεν υπάρχει η «κολυμβήθρα της Βηθεσδά» στα Ιεροσόλυμα. Κι ούτε χρειάζεται. Υπάρχει η Εκκλησία του Χριστού, όπου γης, που δέχεται όλους ό,τι και να ’ναι, όπως και να ’ναι. Μέσα εκεί, ως τρόπος ζωής, μεταμορφώνεται ο καθένας. Γίνεται ο εγωιστής, ταπεινός. Ο φίλαυτος, άνθρωπος αγάπης. Ο σκληρός, σπλαχνικός. Ο άσωτος, τέκνο Θεού.

Η μεταμόρφωση, βέβαια, δεν γίνεται με τρόπο μαγικό, εύκολο και άμεσο, χωρίς την ενεργό και πρακτική συγκατάθεση τού ανθρώπου. Χρειάζεται άσκηση, προσπάθεια, χρόνο και τρόπο, που θα κάνει τη χάρη του Θεού να καρποφορήσει «καρπόν εκατονταπλασίονα».

Οι όποιες προσωπικές ατασθαλίες, αναπηρίες και αμαρτίες, δεν προέρχονται πάντα από τους άλλους. Κι αν αυτό συμβαίνει, η ευθύνη για το πώς θα σταθούμε σ’ αυτές είναι δική μας και μόνο. Τα γεγονότα της ζωής μπορεί να μην προέρχονται από μας, όμως από μας πηγάζει η θετική ή αρνητική στάση.

Ο παράλυτος στη Βηθεσδά μετέφερε στους άλλους την αιτία της συνέχισης της αναπηρίας του, που εξέφραζε την αναπηρία της ζωής του. Πόσες φορές δεν είμαστε και ’μείς όπως εκείνον!..

Ο Χριστός ανατρέπει τα καθιερωμένα και μας ανοίγει τα μάτια για να δούμε την αλήθεια που ελευθερώνει και σώζει. Αυτό πραγματώνεται σ’ όσους θέλουν με ειλικρίνεια. Τότε μια νέα ζωή αρχίζει γι’ αυτούς «μέσα στο φώς του Χριστού». Αλλιώτικα βλέπουν τον κόσμο, τον εαυτό τους, τη ζωή. Η παραλυσία που κυριαρχούσε στην ύπαρξή τους υποχωρεί. Τώρα μπορούν να βαδίσουν χωρίς εξαρτήσεις από τους άλλους, αλλά μαζί με τους άλλους να χαρούν το δώρο της ζωής και να ευχαριστούν από καρδιάς το Δωροδότη.